

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 163

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

“ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ” ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔκδοσιν καὶ ὑπεύθυνος

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΑΙ ΑΝ ΑΘΕΩΡΗΤΕΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

(Αἱ προτάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων).

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἀπεστάλη πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργεῖον τὸ κάτωθι ἔγγραφο τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων :

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων, ἔχον ὑπ' ὄψιν τὴν ληφθεῖσαν ἤδη ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν παραγόντων τῆς Πολιτείας ἀπόφασιν περὶ ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος κατὰ τὰς μὴ θεμελιώδεις αὐτοῦ διατάξεις καὶ συνδρά τῇ γενομένη κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 23 Ἰανουαρίου ἐ.ξ. τοῦ Συλλόγου ὑποδείξει ἐπιληφθέν τῆς ἐρεύνης τοῦ θέματος τούτου ἀπὸ καθαρῶς νομικῆς καὶ νομοθετικῆς ἀπόψεως, κατέληξεν εἰς τὰ ἀκόλουθα συμπέρασμα ἐν σχέσει πρὸς τὸν καθορισμὸν τῶν Συνταγματικῶν διατάξεων, αἵτινες προσήκον ἐστὶ νὰ ἀποτελέσωσιν ἀντικείμενον συζητήσεως κατὰ τὴν γεννησομένην ἀναθεώρησιν.

Εἰς τὸ ἄρθρον 3 νὰ προστεθῇ διάταξις ἐπιτρέπουσα τὴν δυνάμει εἰδικῶν νόμων πρόσληψιν ξένων ὀργανωτῶν εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας, διατηρούντων τὴν ἰθαγένειαν αὐτῶν, πρὸς δὲ νὰ ἐπιτραπῇ γενικῶς ὁ διορισμὸς ὁμοεθνῶν εἰς δημοσίας θέσεις, προσκτωμένων τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν διὰ τοῦ διορισμοῦ τούτου.

Εἰς τὸ ἄρθρον 6 νὰ προστεθῇ διάταξις καθ' ἣν ἐπὶ πολιτικῶν μὴ συνθέτων ἐγκλημάτων δὲν χωρεῖ προφυλάκισις.

Εἰς τὸ 14ον ἄρθρον νὰ προστεθῇ διάταξις καθ' ἣν ἐν καιρῷ ἐπιστρατεύσεως ἢ πολέμου ἐπιτρέπεται ἡ λήψις ἐξαιρετικῶν περιοριστικῶν τοῦ τύπου μέτρων πρὸς πρόληψιν διχόσεως εἰδήσεων ἀφροσῶν τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

Πραεῖται τὸ Συμβούλιον ἐκφράζει εὐχὴν ἵνα ἀναθεωρηθῇ ὁ περὶ τύπου νόμος.

Εἰς τὸ ἄρθρον 16ον νὰ ἀπαλειφθῇ ἡ περὶ ἀνωτέρως ἐκπαιδύσεως διάταξις, νὰ θεσπισθῇ δὲ ἀντιθέτως ὅτι ἡ κατωτέρα ἐκπαίδευσις γίνεται δωρεάν τοῦ Κράτους.

Εἰς τὸ ἄρθρον 17ον ν' ἀντικατασταθῇ ἡ λέξις ἰδιοκτησία διὰ τοῦ εὐρύτερου ὅρου «περιουσία».

Ἐπίσης δὲ ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ νὰ ληφθῶσι νομοθετικὰ μέτρα ἐξασφαλίζοντα τὴν τήρησιν τῆς διατάξεως αὐτῆς, καὶ εἰδικῶς ἡ καθοριζομένη ὡς οὐδέποτε δι' ἐπιτροπῶν ἀποζημιώσις νὰ καταβάλληται ἀμέσως πρὸς τὸν δικαιούχον, φυλαττομένου αὐτῷ τοῦ δικαιώματος νὰ ζητήσῃ δικαστικῶς τὸ περιπλέον ἀξιούμενον ποσόν.

Εἰς τὸ ἄρθρον 28 νὰ προστεθῇ ὅτι ἐπιτρέπεται οὐχ ἦττον καὶ ἢ ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπιβολὴ ποινῆς προστίμου μέχρι δραχ. 10, ὡς δι' εἰδικῶν νόμων (ἀστυνομικῶν) ἤθελεν ὀρισθῆ.

Εἰς τὸ ἄρθρον 57 νὰ προστεθῇ διάταξις καθ' ἣν, προκειμένου περὶ ἐπιψηφίσεως κωδίκων Ἀστυνομικοῦ, Ἐμπορικοῦ, Ποινικοῦ, Πολιτικῆς ἢ Ποινικῆς δικονομίας, ἐπιτρέπεται ἡ κατόπιν συζητήσεως ψήφισις αὐτῶν δι' ἰδιαιτέρου νόμου κυρωθέντος τοὺς εἰρημένους Κώδικας ἐν συνόλῳ.

Εἰς τὸ ἄρθρον 61ον νὰ κυρωθῇ καὶ συνταγματικῶς ἡ ὑπὸ τῆς πρακτικῆς

ἐπιβληθεῖσα ἀνάγκη καθ' ἣν ἡ εἰσπραξις τῶν τελωνιακῶν φόρων ἀρχεται ἅμα τῇ ὑποβολῇ τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐπιψηφίσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν Σύνοδον (ἢς μὴ πραγματοποιουμένης ἀποδίδεται ὁ φόρος).

Τοῦ ἄρθρου 66 προτείνεται ἡ ἀναθεώρησις ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ψηφοφορίας διὰ σφαιριδίων καὶ τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῶν μειονοψηφῶν.

Τοῦ ἄρθρου 67 ν' ἀντικατασταθῇ χάριν μείζονος ἀκριβολογίας ἡ λέξις ἐπαρχία διὰ τῆς λέξεως περιφέρειαι.

Ἐν τῷ ἄρθρῳ 68 προτείνεται ὁ περιορισμὸς τοῦ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ τῶν Βουλευτῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 70 προτείνεται ἡ διαγραφή τοῦ ὅρου τῆς ἐγκαταστάσεως ἢ καταγωγῆς τοῦ Βουλευτοῦ ἐκ τῆς περιφέρειας, παρ' ἧς ἐκλέγεται καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς ἡλικίας τῶν 25 ἐτῶν διὰ τὸν ἐκλέξιμον.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 71 νὰ διαγραφῇ ἡ ἐξαιρέσις τῶν ἀξιωματικῶν, νὰ προστεθῇ δὲ ἐπίσης τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς ἰδιότητος τοῦ Βουλευτοῦ πρὸς τὴν θέσιν τῶν διευθυντῶν ἀνωτάτων Ἐπιτελείων, διοικητικῶν συμβούλων καὶ ἐμπίσθων δικηγόρων τῶν προνομίουχων ἑταιριῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 75 νὰ διαρρυθμισθῇ ἡ βουλευτικὴ ἀποζημιώσις εἰς τρόπον ὅστε ἡ καταβολὴ αὐτῆς νὰ συνδέηται πρὸς τὴν πραγματικὴν παρουσίαν τοῦ Βουλευτοῦ. Ἐν ἀπουσίᾳ δὲ αὐτοῦ νὰ ἐπέρχηται στέγησις τῆς ἀποζημιώσεως χωρὶς νὰ ἐξετάζηται τὸ δεδικαιολογημένον ἢ μὴ αὐτῆς.

Τὸ ἄρθρον 76 κρίνεται διαγραφτέον μετὰ τὴν προτεινομένην τροποποίησιν τοῦ ἄρθρου 71.

Ἐπὶ τῶν ἄρθρων 83 καὶ ἐπόμενα προτείνεται ἡ σύστασις Συμβουλίου ἐπικρατείας ἀποτελουμένου ἐξ ἰσοβίων μελῶν, ὡς σώματος νομοπαρασκευαστικοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 88 προτείνεται ἡ ἀναστολὴ τῆς ἰσοβιότητος ἐπὶ ἐξάμηνον (Ἐπὶ σκοπῷ ἐκκαθαρίσεως τοῦ δικαστικοῦ σώματος).

Τὸ ἄρθρον 90 κρίνεται ἀπαλειπτέον.

Εἰς τὸ ἄρθρον 91 προστίθεται ἡ ἐξαιρέσις ὅτι ἐν ἐπιστρατεύσει ἢ πολέμῳ δέον νὰ ἐπιτρέπηται ἡ σύστασις ἐκτάκτων δικαστηρίων προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ διὰ Βασ. Διατάγματος.

Ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 95 προτείνεται ὅπως προστεθῇ ἡ κατ' ἐξαιρέσιν, ἐν ἐπιστρατεύσει ἢ πολέμῳ, ὑπαγωγὴ τῶν ἐγκλημάτων τοῦ τύπου εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων τοῦ ἄρθρου 91.

Ἐν ἄρθρῳ 101 προτείνεται νὰ προστεθῇ ὅπως αἱ κατὰ τῶν διοικητικῶν ἀποφάσεων ἐφέσεις γίνωνται ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, μὴ ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν.

Τοῦ ἄρθρου 107 προτείνεται ἡ τροποποίησις οὕτως ὅστε νὰ καταστῇ εὐχερεστερά ἡ ἀναθεώρησις εἰς τὸ μέλλον τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Κ. Ρακτιδάν, Ἀντ. Μουφεροῦτος, Θ. Παπαγιαννόπουλος, Στ. Πάπας, Π. Ἰωαννίδης, Τιμ. Ἡλιόπουλος, Πέτρος Θεβαῖος, Δ. Τσάτσος, Κ. Πολυγύνης, Μ. Κωτσάκος, Ι. Μάνος, Σ. Σημίτης, Σ. Γκίνης, Α. Σωτηριάδης.

ΑΙ ΕΚΚΡΕΜΕΙΣ ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐξόχου σημασίας ἐγκύκλιον — ὑποτιθεμένου ὅτι καὶ θ' ἀπαιτηθῇ αὐστηρῶς ἡ ἐκτέλεσις τῆς— τοῦ κ. Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Εἶνε μεγάλη καὶ δύναται τις εἰπεῖν ἀρχαία παρ' ἡμῖν ἀλήθεια, ὅτι ἡ σπουδαιότητα λειτουργίας τῆς Πολιτείας, ἡ Πονικὴ Δικαιοσύνη, δὲν λειτουργεῖ οὐδ' ὅπως δῆποτε προσηκόντως ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῷ σπουδαιωτάτῳ τῶν δικαστηρίων, τῷ Πλημμελειοδικεῖῳ, τελεῖται μηχανικῶς ἐργασία, ἣτις κατὰ πολὺ μὲν ὁμοιάζει πρὸς κλήρωσιν, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει κινεῖ τὸν γέλωτα καὶ τὴν ἀγρίαν καὶ τὴν ἀποστοφὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, τὴν χλεύην καὶ τὸν σαρκασμὸν τοῦ ἀπαθoῦς παρατηρητοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν μετὰ προσοχῆς καὶ σοβαρότητος ἐφηρμοζόντο αἱ διατάξεις τοῦ νόμου, καὶ πάλιν ἡ διαδικασία τοῦ Πλημμελειοδικείου θὰ προεκάλει τὰ αὐτὰ συναισθήματα. Διὰ δύο λόγους : πρῶτον μὲν διότι εἶνε ἄπειρον τὸ πλῆθος τῶν ἐκκρεμῶν πλημμελημάτων ἀπὸ πενταετίας καὶ ὀκταετίας καὶ δεκαετίας καὶ πλέον, δεύτερον δὲ διότι τόσον ἀσύστολος καὶ ἀναίσχυντος παρίσταται ἡ ψευδορκία, τοῦσον ἵνα ἀσκονομένη καὶ ἐπάγγελμα ὑπὸ ὀμάδος ἀνθρώπων πασιγνώστων ἐν πάσῃ ἔδρᾳ Πλημμελειοδικείου, ὅστε διὰ μὲν τὸ πρῶτον ἡ Δικαιοσύνη ἀπονέμει κακίαν αὐτόχρημα καὶ οὐκ ἴδιον πρὸς ἀνθρώπους μὴδὲ ἐλάχιστον πλῆθος διατηρόντας δεσμὸν μετὰ ἀδικογραφίας ἢν ἐπράξαν ἢ λιθανότερον δὲν ἐπράξαν πρὸ τόσον ἐτῶν, προκαλοῦσα ὅλα τὰ αἰσθητάματα τῆς συμπαθείας ὑπὲρ τῶν καταδικαζομένων καὶ τῆς ἀπεχθείας καθ' ἑαυτῆς, διὰ δὲ τὴν ψευδορκίαν ἢ Δικαιοσύνη, ὅταν θέλῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον τῆς, εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν παρίσταται ἀσθαίετος καὶ κακεντρέχης, εἰς δὲ τὴν ἀντίληψιν τῶν ὀλίγων δυστυχῆς μάντις ἀγωνιώσα νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν—πλειστάκις πράγματι ἀσθαίετος ἀποφανομένη.

Εἶνε ἡ μάλλον ἐπείγουσα ἀνάγκη τῆς Κοινωνίας ἡμῶν, νὰ μεταρρυθμισθῶσιν αἱ διατάξεις περὶ παραγραφῆς καὶ ψευδορκίας τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἐνεκα τούτων εὐρίσκομεν μίαν ἀτέλειαν ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πρέπει νὰ ζητησῆ, νὰ μάθῃ, καὶ πόσα ὑποθέσεις εἶνε ἐκκρεμῆς εἰς τὰ εἰσαγγελικὰ γραφεῖα εἴτε ἐνηργηθῆ ἀνάγκη, εἴτε δὲν ἐνηργηθῆ, εἴτε εἶνε ὄριμοι εἰς παραπομπὴν εἴτε μὴ, εἴτε εἰσῆχθησαν εἰς δίκην καὶ ἀνεβλήθησαν ἢ ἀπεσφύθησαν εἴτε μὴ, εἴτε ἐδικάσθησαν ἐξημῆρην εἴτε μὴ. Οὕτω καὶ μόνον θὰ φανῇ μὲ ὄλον τὸν τερατώδη τῆς ὄγκου ἢ κόπρος τοῦ Ἀγέλιου. Ἐὰν δὲ ἔπειτα ἔχη τὴν περιέργειαν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς νὰ ζητήσῃ καὶ τὰ ὄνόματα τὰ κρυπτόμενα ὀπισθεν τῶν σκανδαλωδωσέων ἀριθμῶν, τότε θὰ φανῇ ἐν ὅλῃ τῇ εἰδεχθείᾳ τῆς ἢ μέχρι τοῦδε πᾶν ἄλλο ἢ εὐπρεπῆς στάσις τῆς Δικαιοσύνης ἐνώπιον τῶν ἀχρείων κακοποιῶν οἵτινες ἀπειλοῦν — δὲν θ' ἀποτελοῦν :... — τὴν κρατοῦσαν παρ' ἡμῶν Τάξιν. Πιστεύομεν, ὅτι βεβαίως διὰ τὸ συνεχίση ἀνεκδοτῶς καθήρεσθαι τέλος τοῦ κυρίου ἔργου καὶ καθήκοντός του ὁ μέχρι τοῦδε πάντως σοφὸς Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐ ἢ ἐγκύκλιος ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Συνγνώμις ὑποβάλλονται ἡμῖν παράπονα διὰ τὴν βραδυπόρον κίνησιν τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ ποινικῶν ὑποθέσεων καὶ τὴν διαιώνισιν

τῆς ἐκκρεμότητος αὐτῶν, ἐνῶ πανθομολογούμενον εἶνε, ὅτι αἱ ἀνάγκαι τῆς ποινικῆς Δικαιοσύνης εἶνε αἱ σπουδαιότεραι καὶ αἱ μάλλον ἐπείγουσαι.

Ἡ σώρευσις ἐν τοῖς ἀνακριτικοῖς καὶ εἰσαγγελικοῖς γραφεῖοις πολλῶν ἐκκρεμῶν ποινικῶν δικογραφῶν προξενεῖ μέγιστον κακόν, ὀλεθρίως ἐπιδρῶν ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς καὶ ταχεύσεως ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, ἣς ἡ ἀνάγκη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ τάξεως καὶ τῆς δημοσίας προσέτι ἠθικῆς.

Ἡ ἀδικαιολόγητος βραδυτέρας ἰσοδυναμεῖ εἰς τινὰς μὲν περιστάσεις μὲ τὴν ἀτιμωρησίαν αὐτῆν τοῦ ἐγκλήματος, λησμονουμένου διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, εἰς πολλὰς δ' ἀποῖ ἐτέρου περιστάσεις ἀφίνει ἀπροσάτετον τὴν ἀθωότητα ἀπέναντι τῆς συκοφαντίας καὶ τῶν ἐμπαθῶν καταγγελιῶν.

Ἄν ἡ ἀνακριτικὴ ὑπηρεσία χωλαίνῃ εἰς τὰς χεῖρας ἰσοβίων δικαστῶν ἐξ ἀδραναίας αὐτῶν, ὀφείλουσιν οἱ παρὰ Πλημμελειοδικεῖας Εἰσαγγελεῖς νὰ καταγγέλλωσιν τὴν ἀδραναίαν, οἱ δὲ παρ' Ἐφέταις νὰ καταδικάσωσι πειθαρχικῶς τὴν ὀλιγωρίαν αὐτῶν, ὅπως διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ ἀπογορήσεως τῶν ἰσοβίων δικαστῶν ἀπαλλαγῇ ἡ ὑπηρεσία ἀχρηστῶν λειτουργῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν οἱ Εἰσαγγελεῖς τῶν Πρωτοδικῶν ἀμελῶσι τὸ αὐτῶν καθήκον, ὡς πρὸς τοῦτο οἱ Εἰσαγγελεῖς τῶν Ἐφετῶν ὀφείλουσιν ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐργασίας ἐκάστου ἀνακριτοῦ καὶ τοὺς λόγους τῆς βραδυτέρας τῶν παρ' αὐτῶ ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων νὰ ἐκτιμῶσιν, οἰκοθεν δὲ ἐν πλήρει γνώσει διατελοῦντες νὰ προκαλῶσι τὴν πειθαρχικὴν καταδίωξιν τῶν ὀλιγορύντων.

Διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρως ἐπισημῶν τὴν προσοχὴν τῶν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέων, ὅπως ἐρευνησῶσιν ἄνευ ἀναβολῆς τὴν κατάστασιν τῶν ἀνακρίσεων, καὶ ἂν δὲν προκύψωσιν ἐκ τῆς ἐρεύνης τῶν ἀνακριτῶν ἐργασίῶν εὐχάριστα ἀποτελέσματα, νὰ προδῶσιν εἰς πειθαρχικὰς καταδίωξεις, ὅπως ἐπέβη βελτίωσις εἰς τὰς ἀνακρίσεις.

Ἐπίσης δὲ ἡ ἀναβολὴ τῶν εἰσαγγελικῶν προτάσεων ἐπὶ περατωθειῶν ἀνακρίσεων πρέπει νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέων, ὡς καὶ πειθαρχικὰ μέτρα, ἂν ἡ ἀναβολὴ τῆς υποβολῆς τῶν προτάσεων τούτων δὲν φαίνεται δεδικαιολογημένη ἐκ τῆς σώρειας πολλῶν ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων, ἢ ἐκ τῶν δυσκολιῶν αὐτῶν, χρηζουσῶν ἰδιαιτέρας καὶ σπουδαίας μελέτης, ἢ καὶ ἐξ ἄλλης εὐλόγου αἰτίας. Ἀνάγκη ἀναπόδραστος παρίσταται μεγάλης ἐπιμελείας καὶ φιλοπονίας ὑπὸ τῶν ἀνακριτῶν καὶ εἰσαγγελέων, δραστηριωτέρως δ' ἐπιβλέψως τῶν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέων.

Ἐπιθυμοῦντες καὶ ἡμεῖς νὰ λάβωμεν γνώσιν τῆς καταστάσεως τῶν ἐργασιῶν τῶν Εἰσαγγελέων καὶ ἀνακριτῶν, ὅς παρακαλοῦμεν νὰ παραγγείλητε τοὺς παρὰ Πρωτοδικαίους κ. Εἰσαγγελεῖς καὶ ἀνακριτὰς τῆς περιφέρειας σας, ἵνα ὅσον ἐνεστι τάχιστα ὑποβάλωσιν ἡμῖν, οἱ μὲν Εἰσαγγελεῖς πίνακα τῶν ἀνακριτικῶν δικογραφῶν, αἵτινες παραμένουσι παρ' αὐτοῖς ἐκκρεμῆς πρὸς μελέτην καὶ σύνταξιν προτάσεων πρὸς τὸ Δικαστικὸν Συμβούλιον, οἱ δὲ ἀνακριταὶ ὅμοιον τῶν ἐκκρεμῶν παρ' αὐτοῖς ὑποθέσεων.

Ἐν τοῖς πίναξιν τούτοις θέλει σημειοῦσθαι καὶ ἡ χρονολογία, ἀφ' ἧς ἐκάστη τῶν δικογραφῶν εὐρίσκειται ἐκκρεμῆς, ἐν δὲ τοῖς τῶν ἀνακριτῶν καὶ ποῖα προσέτι ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐκκρεμῶν δικογραφῶν ἀποσταλείσαι περατωμένα ἐπεστράφησαν καὶ πάλιν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀνακρίσεως καὶ πότε.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι, ἂν ἡ Εἰσαγγελία, ὅπου ἰδρύθη, εἶνε εὐεργετικὸν θεσμοθέτημα, ὡς συντελεστικὸν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς νόμων καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς κοινωνικῆς εὐνομίας, ἡ καθημερινὴ πείρα παρ' ἡμῖν ἀποδείκνυσι τὴν προσήκουσαν ἀσκήσιν τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς ἀναγκασιότατην καὶ χρησιμωτάτην.»

Ο ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΦΑΝΕΡΑΣ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΣ

Εἶνε γνωστὸν τὰ ζητήματα, ἅτινα ἅμα τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ περὶ φανεράς ἀνακρίσεως νόμου ἐγεννήθησαν, ἅτινα ἀνεκινήθησαν ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τῶν στη-

λων της εφημερίδος ημών. Προς λύσιν των ζητημάτων τούτων επήλθεν ο κατώτερο τῆ εισηγήσεως τοῦ κ. **Ίωάν. Δ. Ράλλη** ψηφισθεὶς εἰς γ' ἀνάγκωσιν νόμος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης. Ὡς παρατηρεῖ τις ὁ νόμος οὗτος εἶνε ἐρμηνευτικὸς, ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς:

Ἄρθρον 1. — Ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 165 τῆς Ποιν. Δικονομίας εἶνε, ὅτι ἀφ' ἧς ὁ κατηγορούμενος, κατὰ τὴν προεισαγωγικὴν καὶ κυρίαν ἀνάκρισιν προσέλθῃ πρὸς ἐξέτασιν ἢ ἀπολογίαν, δύναται νὰ λαμβάνῃ γνώσιν τῆς ἀνακρίσεως καὶ νὰ ζητῇ ἀντίγραφον ἐν παντὶ χρόνῳ μέχρι τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀκρατηρίου ἐκδικάσεως τῆς κατηγορίας. Διὰ δὲ τῶν λέξεων ἀνάκρισις καὶ ἀνακριτὴς ἢ διάταξις αὕτη ἔννοεῖ πᾶσαν ἀνάκρισιν καὶ πάντα ἀνακριτικὸν ὑπέλληλον».

Ἄρθρον 2. — Τὸ ἄρθρον 165 τῆς Ποιν. Δικονομίας μεταρρυθμίζεται ὡς ἐξῆς: Ἀντὶ τῆς φράσεως: «Ἐὰν ἡ πράξις ἔχη χαρακτηρισθῆ ὡς κακούργημα κλπ.» μέχρι τοῦ «ἐὰν ρητῶς ζητήσῃ τὴν ἄνευ συνηγόρου παράστασίν του» τίθεται ἡ φράσις: «Ὁ ἀνακριτὴς ὑποχρεοῦται νὰ διορίσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορον, ἐὰν τοῦτο ρητῶς ζητήσῃ ὁ κατηγορούμενος».

ἈΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

EN ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 20 Φεβρουαρίου

Οὔτε ἄπαξ οὔτε δις μετὰ παρρησίας καὶ ἀναλυτικότητος διεγράφη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ὁ προσήκων καὶ ἀπαραίτητος τύπος τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Ἐφετῶν, ὡς θέλει αὐτὸν ἢ Νομοθεσία. Λυπούμεθα, διότι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην, νὰ τὸν ἀναμνήσωμεν πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον. Αἰσθανόμεθα ἀληθῆ δυσφορίαν, διότι εἴμεθα ὑπόχρεοι, νὰ τὸν ἀναμνήσωμεν πρὸς τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, ἕνα τῶν τακτικωτέρων καὶ ἐνθουσιωδεστέρων ἀναγνωστῶν τῆς εφημερίδος ταύτης.

Ἡ στενότης τοῦ πνεύματος, ἣτις ὑπηγόρευσε τὰς διατάξεις τοῦ νεαροῦ νόμου περὶ προσόντων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, πάντα ἄλλον ἐξένισεν ἢ ἡμᾶς. Ὑπῆρξε συνέχεια τῆς τακτικῆς, ἣτις ἀνεδείχθη τόσον ἐπιτυχῆς ἐπὶ ἔτη εἰς τὴν ὑπερέδουλον κολακείαν τῆς ἀδυναμίας τοῦ πνεύματος τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος. Ἀλλὰ μᾶς ξενίζει σήμερον ἡ στενότης αὕτη καὶ δικαστικὴ φιλαυτία, ἐξακολουθοῦσα νὰ συνέχῃ τὰς ἀντιλήψεις καὶ νὰ καταθλίβῃ τὰς κρίσεις τῶν ἀποτελούντων τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον, μὴ ἐξαρθέντων εἰς τὸ ὕψος τῆς δι' ἧς περιεβλήθησαν ἤδη ἔθνικῆς ὑπολήψεως, μὴ μορφωσάντων εὐρυτέραν γνώμην ἐξ ὧν ἀνεπηρυσαστικῆς εἰλικρινείας διακεκριμένοι ἐφέται κατ' ἐκλογὴν ὀρισθέντες νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν πειραματικὴν δοκιμασίαν, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ νόμου, ὡς ἔχει ἤδη αὕτη.

Λέγομεν τὰ ἀνωτέρω, διότι ἔχομεν βεβαιωθῆ, ὅτι ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τοι ἀνεγνωρίζετο ἡ ἀτέλεια καὶ στενότης τοῦ νόμου, δὲν ὑπῆρχε τὸ θάρρος νὰ θίξουν αὐτόν, ἵνα μὴ παρεξηγηθῇ τὸ θάρρος των ὡς ἀπόπειρα κατὰ τῆς μετὰ τόσους ἀγῶνας κτηθείσης διὰ τῆς Ἐπαναστάσεως δικαστικῆς χειραφεσίας, ἣν ἐνθουσιωδῶς τὸ ἔθνος ὅλον ἐχειροκρότησεν. Ἐπομένως δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν, ὅτι τὸ ὑποβληθὲν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, καθ' ὃ θὰ διορισθῶσιν εἰσαγγελεῖς ἐφετῶν οἱ χρηματίσαντες ἐπὶ τριετίαν ἐφέται, προήλθεν ἐκ τῆς πρωτοβουλίας, τοῦλάχιστον ἐκ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἀνω-

τάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀπεδεικνύοντο ἀναληθεῖς αἱ πληροφορίες μας καὶ ἀβάσιμοι αἱ ὑπόνοιαι μας—καὶ ἐὰν δηλαδὴ ὑπετίθετο ὅτι ἀνελικρινῶς μᾶς διεβεβαίωσαν—ἢ εὐθύνῃ τῶν ἀποτελούντων τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον δὲν ὑφίσταται μείωσιν τινὰ ἀπέναντι τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Κοινωνίας. Ἐχοῦσιν ὑποχρέωσιν νὰ μεταδώσωσιν ἀναλυτικῶς τὰς μελέτας καὶ παρατηρήσεις των ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, μάλιστα δὲ τὰ πορίσματα τῆς προσφάτου πείρας των, ν' ἀπαιτήσουν δὲ ἐπιμόνως ὅπως ἀποσυρθῇ τὸ νομοσχέδιον.

Δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἐκλεθῶσιν οἱ ἀριστοὶ τῶν ἐφετῶν. Ἄλλ' ὁ ἀριστος ἐφέτης παρέχει ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις ὅτι θ' ἀποδειχθῇ καλὸς ἀπλῶς εἰσαγγελεὺς... ἐφετῶν; Κατὰ κανόνα δὲ ἢ ἐπὶ μακρὰ ἔτη παθητικῆς ἔξις εἰς τὴν προσαρμογὴν τῶν νομικῶν διατάξεων ἐπὶ τῶν δεδομένων πραγμάτων—αὐτῶν μόνων—ἀποτελεῖ ἐλπιδοφόρον ἐφόδιον διὰ τὴν ἄκρως δυσχερῆ λειτουργίαν τὴν ἀπαιτοῦσαν πνεῦμα ἐξόχου πρωτοβουλίας καὶ θάρρους καὶ δευτάτης παρατηρητικότητος ἐν ἐποπτεία οὐχὶ μόνον πραγμάτων ἀλλὰ καὶ προσώπων; Μόνον κοινὸς νοῦς ἀπαιτεῖται, ἵνα πᾶς τις ἀντιληφθῇ καὶ κατανοήσῃ, ὅτι κυρίως δικηγόροι θὰ δυνηθῶσι νὰ πληρώσωσι τὰς θέσεις τῶν εἰσαγγελέων τῶν ἐφετῶν. Δικαστικοὶ ἐξέχοντες, ἀπληγαμένοι δὲ τοῦ πεισματος τῆς περιφιλαντίας τοῦ σώματος, ὁμολογοῦσι τοῦτο ἀπερριφράστως καὶ ἀνεπιφυλάκτως—καὶ βέβαια δὲν θὰ εἶνε αὐτοί, οἵτινες θὰ ἐκλεθῶσι, ψηφισομένου τοῦ νομοσχεδίου. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ εἶνε δυνατόν νὰ ἐπεκταθῇ ἢ ἐκλογὴ μεταξὺ ἐκατόν, διατὶ νὰ περιορισθῇ μεταξὺ δέκα τὸ πολὺ δεκαπέντε;

Αἱ ΝΕΑΙ ΠΕΡΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚῶΝ ΚΑΙ ΠΤΩΧΕΥΣΕΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Παραθέτομεν σήμερον τὸν νόμον ὅστις ἐψηφίσθη εἰς τρίτῃν ἀνάγκωσιν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 15 Φεβρουαρίου, δι' οὗ εἰσάγονται ριζικαὶ δυνάμει τις εἰπεῖν καὶ ἀνομομίαι ἐπὶ τῶν ἄνω σχέσεων.

Ἄρθρον 1. — Τὸ ἄρθρον 110 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Ἡ συναλλαγματικὴ ἐκδίδεται ἐν τινὶ τόπῳ πληρωτέα εἰς ἕτερον ἢ καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς ἐκδόσεως τύπον. Πρέπει νὰ εἶνε χρονολογημένη καὶ νὰ φανερώνη τὴν πληρωτέαν ποσότητα, τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος νὰ πληρώσῃ, τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον, καθ' ὃν πρέπει νὰ γένηται ἢ πληρωμὴ γίνεται δὲ εἰς διαταγὴν τρίτου τινός, ἢ τοῦ ἐκδότου αὐτοῦ. Πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ ὡς αἰεὶ ἐκδίδεται εἰς πλείονα ἀντίτυπα ἂν εἶνε πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη κλπ.

Ἄρθρον 2. — Τὸ ἄρθρον 112 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς:

Λογίζεται ἀπλῆ ὑπόσχεσις πᾶσα συναλλαγματικὴ περιέχουσα ὑποβολὴν ὀνόματος ἢ ιδιότητος.

Ἄρθρον 3. — Τὸ ἄρθρον 137 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Ἡ ὀπισθογράφησις πρέπει νὰ εἶνε χρονολογημένη, καὶ νὰ φανερώνη τὸ ὄνομα ἐκείνου εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ὁποίου μετεβιβάσθη.

Ἄρθρον 4. — Εἰς τὸ ἄρθρον 176 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου προστίθεται ὡς τελευταῖον αὐτοῦ ἐδάφιον τὸ ἐξῆς:

Ἐντὸς τῶν πρώτων ἐπτά ἡμερῶν ἐκάστου μηνὸς οἱ συμβολαιογράφοι καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ὑποχρεοῦνται νὰ πέμπωσιν εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Πρωτοδικείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου

ἐδρεύουσι, καθ' ὑπόδειγμα ἔντυπον στελλόμενον αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, καὶ ἐφ' ἄπλοῦ χάρτου, κατάλογον τῶν διαμαρτυρικῶν τῶν συνταγῶν κατὰ τὸν προηγούμενον μῆνα. Ὁ κατάλογος οὗτος δέον νὰ περιλαμβάνῃ τὴν χρονολογίαν ἐκάστου διαμαρτυρικοῦ, τὸ ὄνομα ἐπώνυμον καὶ κατοικίαν τῶν προσώπων, καθ' ὧν ἀπευθύνεται, ὡς καὶ τοῦ δανειστοῦ, τὴν λῆξιν ἐκάστης διαμαρτυρηθείσης ὑποχρέσεως, καὶ τὰ αἷτια τῆς ἀρνήσεως τῆς πληρωμῆς, ἂν ταῦτα ἀναφέρονται ἐν τῷ διαμαρτυρικῷ. Οἱ κατάλογοι οὗτοι δέον κατὰ μῆνα νὰ συρράπτονται, καὶ νὰ διαφυλάσσωνται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ Πρωτοδικείου, ἵνα πᾶς τις δύναται νὰ λαμβάνῃ γνώσιν αὐτῶν συντασσομένου εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ πρωτοδικείου ἀλαφθητικοῦ καταλόγου πάντων τῶν καθ' ὧν ἀπευθύνονται τὰ διαμαρτυρικὰ ὀφειλετῶν. Ὁ συμβολαιογράφος, ὁ δικαστικὸς κλητῆρ καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ Πρωτοδικείου, μὴ ἐκπληροῦντες τὰς ἀνωτέρω ὑποχρεώσεις αὐτῶν, τιμωροῦνται ἐν πρώτῃ μὲν παραβάσει διὰ χρηματικῆς ποινῆς δραχμῶν 200 μέχρι 500, ἐν ὑποτροπῇ δὲ δι' ἀπολύσεως.

Αἱ ποινὴ αὗται ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν, εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε τῇ αἰτήσει παντὸς ἄλλου πολίτου, καὶ μετ' ἔγγραφον ἀπολογίαν τοῦ παραβάτου, ὅστις ὅμως ἐν τῇ περιπτώσει τῆς ἀπολύσεως δικαιούται εἰς προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς περὶ ἀπολύσεως ἀποφάσεως. Ἡ τε προσφυγὴ καὶ ἡ πρὸς ἐνάσκησιν αὐτῆς προθεσμία ἔχουσι ἀνασταλτικὴν δύναμιν.

Ἄρθρον 5. — Τὸ ἄρθρον 188 τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον πρέπει νὰ περιέχῃ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκδόσεως καὶ τῆς πληρωμῆς, τὴν πληρωτέαν ποσότητα, τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐκδότου καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ὁποίου ἐκδίδεται (Ἐμπ. Ν. 110).

Ἄρθρον 6. — Ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ἤδη ἐκδεδομένων συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν δὲν ἐφαρμόζονται αἱ ἀνωτέρω διατάξεις.

Ἄρθρον 7. — Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 437 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Πᾶς ἔμπορος παῦον τὰς πληρωμάς του ἢ δηλῶν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ ἐν ἄρθρῳ 438 Πρωτοδικείου ὅτι ἀναστέλλει τὰς πληρωμάς του εἶνε ἐν καταστάσει πτωχεύσεως.

Ἄρθρον 8. — Τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 438 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τῶν ἐξῆς:

Ὁ τὰς πληρωμάς του ἀναστέλλων ἔμπορος ὀφείλει νὰ δηλώσῃ τοῦτο αὐθημερὸν ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου ἐνθα ἔχει τὸ κύριον αὐτοῦ ἐμπορικὸν κατάστημα, ἐὰν δὲ τοῦτο κῆται ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ Πρωτοδικείου, ὀφείλει νὰ ποιησῆται τὴν δήλωσιν του ταύτην ἐντὸς 10 πλήρων ἡμερῶν, ὑπολογιζομένων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστολῆς τῶν πληρωμῶν. Προκειμένου περὶ ὁμορρυθμοῦ ἢ ἑτερορρυθμοῦ ἐταιρείας, ἢ δήλωσις πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον καὶ νὰ φανερώνη τὴν κατοικίαν ἢ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς ἐκάστου τῶν ὑπευθύνων συνταξιαίων. Γίνεται δὲ ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν εἰς ὧν τὴν περιφέρειαν ὑπάρχει ἡ ἑδρα τῆς ἐταιρείας, αὐθημερὸν μὲν ἐὰν ἡ ἑδρα τοῦ Πρωτοδικείου τούτου εἶνε καὶ ἡ τῆς ἐταιρείας, ἐντὸς δὲ 10 πλήρων ἡμερῶν, ὑπολογιζομένων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστολῆς τῶν πληρωμῶν, ἐὰν ἡ ἑδρα τῆς ἐταιρείας κῆται ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἄρθρον 9. — Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 439 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Μετὰ τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον δηλώσεως κατατίθεται ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Πρω-

δικείου ὁ ἰσολογισμὸς, ἢ ἐκτίθενται οἱ λόγοι, ἐξ ὧν ὁ δηλῶν ἔμπορος ἐμποδίζεται νὰ καταθέσῃ αὐτόν. Ἐντὸς δὲ 15 ἡμέρας, εἰς ὃ συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἡμέρα τῆς δηλώσεως, κατατίθενται ὑπὸ τοῦ δηλώσαντος εἰς τὸν αὐτὸν γραμματέα τοῦ Πρωτοδικείου τὰ ἐμπορικὰ τοῦ δηλώσαντος βιβλία.

Ἄρθρον 10. — Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 440 ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Ἡ πτώχευσις κηρύττεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου εἴτε ἐπὶ τῇ κατὰ τὰ ἄρθρα 437 καὶ 438 δηλώσει τοῦ ἐμπόρου ἄνευ ἄλλης τινὸς ἀποδείξεως, περὶ τῆς καύσεως τῶν πληρωμῶν, εἴτε τῇ αἰτήσει τινὸς τῶν πιστωτῶν, εἴτε καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ἡ αἴτησις τῶν πιστωτῶν δέον νὰ κοινοποιηθῇ καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἔμπορον 24 τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συζητήσεως αὐτῆς. Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος κοινοποίησις τοῦ δικηγράφου δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τοιχοκολήσεως, κατὰ τὰς σχετικὰς περὶ ἐπιδόσεως διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ ἐν τῷ ἐμπορικῷ καταστήματι τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 440 προστίθεται ἐδάφιον ἔχον οὕτω:

Ἐάν ἡ ἀρνήσις πληρωμῶν τινων ἔνεκεν ἐνστάσεως, ἢς ἐπιτρέπεται νὰ θεωρῆ καλῆ τῇ πίστει ὡς βεβίωτος ὁ ὑποβλήτων ὀφειλέτης, δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν καύσεως πληρωμῶν. Τούναντιον ἢ ἐξακολούθησις τῶν πληρωμῶν τοῦ ἐμπόρου δὲν καταστρεπτικῶν καὶ δολίων μέσων δὲν ἐμποδίζει τὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κήρυξιν αὐτοῦ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως».

Ἄρθρον 11. — Τὸ ἄρθρον 441 ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς:

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἢ καὶ διὰ μεταγενεστέρως ἐκιδιδομένης ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ Εἰσαγγητοῦ, τὸ Πρωτοδικεῖον ὀρίζει εἴτε αὐτεπαγγέλτως εἴτε κατ' αἴτησιν τῶν ἐχόντων συμφέρον τὴν ἡμέραν τῆς καύσεως τῶν πληρωμῶν.

Ὡς τοιαύτη ἡμέρα ὀρίζεται ὑποχρεωτικῶς ὑπὸ τῆς τὴν πτώχευσιν κηρυττούσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου τὸ βραδύτερον ἢ ἐν τῇ κατὰ τὰ ἄρθρα 437 καὶ 438 δηλώσει τοῦ ἐμπόρου ὀριζομένη ἡμέρα ἀναστολῆς τῶν πληρωμῶν, ὡσάκις ἡ πτώχευσις κηρύσσεται συνεπείᾳ τοιαύτης δηλώσεως. Ἐὰν ἐν τῇ τὴν πτώχευσιν κηρυττούσῃ ἀποφάσει δὲν ὀρισθῇ ἡ ἐποχὴ τῆς καύσεως τῶν πληρωμῶν, αὕτη, ἐν μὲν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν κηρύσσεται ἡ πτώχευσις συνεπείᾳ δηλώσεως τοῦ ἐμπόρου, θεωρεῖται γενομένη ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου ὀριζομένης ἡμέρας ἀναστολῆς τῶν πληρωμῶν, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τῆς κηρυξέως τῆς πτωχεύσεως τῇ αἰτήσει πιστωτοῦ τινος ἢ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἀποφάσεως, ἢ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀποβιώσεως τοῦ πτωχεύσαντος, ἐὰν ἡ πτώχευσις κηρυχθῇ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αὐτοῦ. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὀρισθῇ ἐποχὴ καύσεως τῶν πληρωμῶν προγενεστέρων τῶν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τὴν πτώχευσιν κηρυττούσης ἀποφάσεως. Πᾶσα αἴτησις περὶ προσδιορισμοῦ ἄλλης ἐποχῆς καύσεως τῶν πληρωμῶν παρὰ τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τῆς κηρυττούσης τὴν πτώχευσιν ἢ δι' ἑτέρας μεταγενεστέρως ἀποφάσεως, εἶνε ἀπαράδεκτος μετὰ τὴν περάτωσιν τῆς περὶ τῆς ἐξελέξεως τῶν πιστωτῶν ἐκθέσεως».

Ἄρθρον 12. — Τὸ ἄρθρον 449 τροποποιεῖται οὕτω:

Τὸ δεῦτερον ἐδάφιον αὐτοῦ μεταρρυθμίζεται ὡς ἐξῆς: «Πᾶσα ἑτεροβόρησ πρᾶξις ἐλαττούσα εἴτε τὴν κινήτην εἴτε τὴν ἀκίνητον τοῦ πτωχεύσαντος περιουσίαν».

Τὸ τέταρτον ἐδάφιον αὐτοῦ ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς: «Πᾶσα ἐξ ἰδιωτικῆς θελήσεως ἢ δικαστικῆς ὑποθήκης, ἢ δικαίωμα ἐνεχύρου ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προγενεστέρως ὀφειλῆς».

Ἄρθρον 13. — Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 592 προστίθεται ἀριθμὸς 5ος ἔχων οὕτω:

«Εάν ήθελε παραλείψει την εν άρθρῳ 438 επιβαλλομένην δήλωσιν ή ποιήσῃται ταύτην ακαίρως.»

Άρθρον 14.—Ο αριθμός 3 του άρθρου 594 τροποποιείται ως εξής :

«Εάν ή κατά το άρθρον 438 επιβαλλομένη δήλωσις δέν φανερώη τά όνόματα άπάντων των άλληλεγγύων συνεταιρών, ή έν έντός του έν τῷ αὐτῷ άρθρῳ όρίζομένου δεκαπενθημέρου δέν ήθελε καταθέσει τά έν άρθρῳ 439 όρίζόμενα έγγραφα ως και τά έμπορικά βιβλία.»

Άρθρον 15.—Τό 2ον έδάφιο του άρθρου 512 του Έμπορικοῦ Νόμου αντικαθίσταται διά του εξής :

«Πρός έγκυρον καταρτισμόν συμβιβασμοῦ άπαιτεῖται : 1) πλειοψηφία των πιστωτών, αντιπροσωπεύουσα τά τρία μὲν τέταρτα των όριστικῶν ή προσωρινῶς δεκτῶν γενομένων πιστώσεων, έν τὸ ὑπό του όφειλέτου προσφερόμενον ποσοστόν εἶνε τουλάχιστον 60 ο)ο των έγχειρογράφων πιστώσεων, τά τέσσαρα δέ πέμπτα των πιστώσεων, έν τὸ ὑπό του όφειλέτου προσφερόμενον ποσοστόν εἶνε κατώτερον μὲν των 60 άνωτερον δέ των 25 ο)ο, 2) Πλειοψηφία των δύο τρίτων των πιστωτών, αντιπροσωπεύουσα τά τέσσαρα πέμπτα των πιστώσεων, έν τὸ ὑπό του όφειλέτου προσφερόμενον ποσοστόν εἶνε κατώτερον των 25 ο)ο και 3) Πλειοψηφία των πιστωτών, παριστώσα τά τρία τέταρτα των πιστώσεων, έφ' όσον πρόκειται περί συμβιβασμοῦ επί έγκαταλείψει της περιουσίας.»

Άρθρον 16.—Τό άρθρον 513 του Έμπορικοῦ Νόμου αντικαθίσταται διά του εξής :

«Πρός σχηματισμόν των κατά τό προηγούμενον άρθρον πλειοψηφίαν δέν ὑπολογίζονται : α') Αἱ πιστώσεις της συζύγου του όφειλέτου, των γονέων αὐτοῦ ή αὐτῆς και των συγγενῶν ή κηδεστῶν αὐτοῦ ή αὐτῆς μέχρι του τέταρτου βαθμοῦ συμπεριλαμβανομένου. Τά πρόσωπα ταῦτα δέν δύνανται να ψηφίσωσιν έν τῇ περί συμβιβασμοῦ διασκέψει οὐδ' ως αντιπρόσωποι άλλων πιστωτών. Έπίσης στεροῦνται ψήφου οἱ εκδοχείς τοιούτων πιστώσεων. β') Αἱ δι' ὑποθήκης, ένεχύρου ή προνομίου εξησφαλισμένα πιστώσεις, έν ο πιστωτής δέν παραιτεῖται των τοιούτων ασφαλειῶν. Η παραίτησις δύναται να αναφέρηται και εις μέρος της πιστώσεως ειδικῶς καθοριζόμενον ως πρὸς τε τό κεφάλαιον και τά παρακολουθήματα αὐτοῦ και μη δύναμενον να ή κατώτερον του ενός τρίτου της πιστώσεως.

Η ὑπό τοιούτου πιστωτοῦ ή του πληρεξουσίου αὐτοῦ ψηφοφορία άνευ δήλωσεως ότι παραιτεῖται, κατά τά έν τῷ προηγούμενῳ έδαφίῳ όρισμένα, των τῆς άπαιτησεῶς του ασφαλειῶν, συνεπάγεται αὐτοδικαίως παραίτησιν από τῆς τοιαύτης της πιστώσεως ασφαλείας έφόσον ο συμβιβασμός έχει τά έν άρθροις 522 επ. αποτελέσματα.

Άρθρον 17.—Τό έδάφιο 5 του άρθρου 440 τροποποιείται ως εξής :

«Διορίζει ένα μόνον προσωρινόν σύνδικον.»

Εἰς τό έδάφιο 6 του αὐτοῦ άρθρου αἱ λέξεις «των όριστικῶν συνδίκων» αντικαθίστανται διά των λέξεων «του όριστικοῦ συνδίκου.»

Έκ του άρθρου 462 διαγράφονται αἱ λέξεις : «έκ των έν τῷ καταλόγῳ και τίθενται άντί των λέξεων «νέους συνδίκους ή έπικυροῦ τού πρώτους», αἱ λέξεις «άνον σύνδικον ή έπικυροῦ τόν πρώτον». Τό ὑπόλοιπον δέ του άρθρου τροποποιείται οὕτω : «Ο οὕτω διορισθείς ή έπικυρωθείς σύνδικος εἶναι όριστικός. Δύναται μολαταῦτα τό δικαστήριον ν' αντικαταστήσει άλλον κατά τάς άνωτέρω όρίζομένας περιπτώσεις και διατυπώσεις.

Τό άρθρον 463 τροποποιείται οὕτω : «Σύνδικος δύναται κατ' εξαίρεσιν ένεκα σπουδαίων λόγων να εκλεχθῇ και πρόσωπον ξένον της ομάδος των πιστωτών, οὐχί δέ συγγενῆς ή κηδεστής του πτωχεύσαντος μέχρι του τέταρτου βαθμοῦ και αὐτοῦ. Ο σύνδικος, πιστωτής

ή μή, αφού δώση λόγον της διαχειρίσεως αὐτοῦ, δύναται να λάβη άντιμισθίαν, ής τό ποσόν όρίζει τό δικαστήριον επί τῇ εκθέσει του εισηγητοῦ. Τό τε ποσόν της άντιμισθίας ταύτης ως και τά δικηγορικά δικαιώματα του πληρεξουσίου του συνδίκου δικηγόρου δύναται να προσδιορίζη κατά υποχρεωτικὴν δικτίμησιν Β. Δ. εκδιδόμενον μετά γνωμοδότησιν των δικηγορικῶν συλλόγων και των έν τῷ Κράτει Έμπορικῶν Επιμελητηρίων και Συλλόγων.

Έν πάσι τοῖς άρθροις του τρίτου βιβλίου του Έμπορικοῦ Νόμου έν οἷς περί πλειόνων του ενός συνδίκου γίνεται μνεία θά θεωρηται του λοιποῦ γενομένη τοιαύτη περί ενός μόνου.

Αἱ στήλαι της «Δικαιοσύνης» εἶνε εις τὴν διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοῦ ή άλλου δικαστικοῦ προσώπου, ευρισκομένου εις τὴν ανάγκην ή επιθυμοῦντος να ανακινήσει πᾶν έν γενεῖ ζήτημα σχετιζόμενον με τὴν άπονομήν του δικαίου.

Σκιαγραφούντες πρὸ ενός ακριβῶς ἔτους, επί τῇ εὐκαιρία της εκλογῆς, τόν πρώτον από της εφαρμογῆς του περι

Δικηγορικῶν

Ο κ. Κ. Έσδλιν Συλλόγων θεσμοῦ Πρόεδρον του Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν κ. **Κωνστ. Έσδλιν**, έγγραφομεν ότι έν μέγα προσόν όπερ τόν κοσμεῖ και έν μέγα μειονέκτημα όπερ τόν διακρίνει εἶνε ότι θρῦνεται αλλά δέν κάμπτεται. Ἀποδίδοντες τόν χαρακτηρισμόν τουτον, ως τόν προέχοντα εις τόν χαρακτηρισμόν του τότε Πρόεδρου, έν όμολογοῦμεν ότι δέν εἶχομεν διαγνώσει. Τό ότι ήτο τόσον... εὐθραυστος! Μόλις αἰσθητή πνοή, όχι αντιδράσεως, διότι τοιαύτη οὐδ' ο έλάχιστος ὑπῆρξε λόγος να άναπτυχθῇ, αλλά ζωηρότερος πως συζητητικῆς ή και πολεμικῆς άκόμη, ήρκεσεν, όπως τρέψη εις φυγήν τόν με τόσους ένθουσιασμοῦς του Σώματος αναλαβόντα πρὸ ἔτους τὴν προεδρείαν του Συλλόγου.

Υπάρχουν οἱ φρονούντες ότι τόν κ. Έσδλιν οὐδέποτε διέκριεν αντίληψις του περιβάλλοντος έντός του όποιου και ως δικηγόρος και ως πολίτης κατ' ανάγκην αναστρέφεται και όπερ περιβάλλον οἱλοι καλούμεθα να άνυψώσωμεν, καθὼς υπάρχουν ἔτι οἱ φρονούντες ότι ο κ. Έσδλιν, ιδίαν διαπλάσας έν ταῖς νεφέλικς ατμόσφαιραν, ασφυκτιᾷ άνταπευρίσκειται εις τὴν ανάγκην να άναπνεύσει έντός της συνήθους ατμοσφαιρας και οταν άκόμη καλῆται να συνεισφέρει πρὸς άποκάθαρσιν της ατμοσφαιρας αὐτῆς.

Αν ταῦτα εἶχοντο αληθείας, ο κ. Έσδλιν οὐδέν άλλο θά ήτο, ή εις εγωιστής, αγωνιζόμενος να άφομοίωση πρὸς εκυτόν και δὴ εὐθὺς άμέσως τό περί αὐτοῦ. Τοιοῦτον δέν εγνώρισεν ο Συλλογος των Ἀθηνῶν τόν μέχρι της χθες Πρόεδρόν του. Ακριβῶς δέ διότι έν τῷ προσώπῳ του εἶχε διδῆ έν εκ των έργων εκείνων, οἵτινες θά συνετέλουν πρὸς άνύψωσιν του Σώματος, ακριβῶς διά τόν λόγον τουτον τὴν αποχωρήσιν του συνησθάνθη ως κενόν, οὔτινος ή πλήρωσις πρὸ πολλῶν θά προσκόψη δυσχερειῶν.

Η εκλογή της παρελθούσης Τετάρτης ἔταξεν ως διάδοχον αὐτοῦ τόν κ. **Κωνστ. Ρακτιβάν**. Αν τό αξίωμα του Προέδρου του Δικηγορικοῦ Συλλόγου εισάγη τόν αναδεχόμενον αὐτό εις τόν δημόσιον βίον, προκειμένου περί του νέου Προέδρου δύναται τις να εἴπη, ότι, αφού επαγίωσε τὴν επιστημονικὴν του ὑπόστασιν, αφού ἀνήλθεν εις τὴν πρώτην γραμμὴν της επαγγελματικῆς δικηγορίας, νῦν τό

πρῶτον εισέρχεται και εις τόν δημόσιον βίον. Πᾶν ἔτι αν και ως επιστήμων και ως επαγγελματίας δικηγόρος μέχρι της σήμερον κατέκτησε, τό δ' οφείλει εις τὴν άσκον και μακράν εργασίαν του, εκείνο δέ, όπερ άποτελεῖ τό μέγα διά τό αξίωμα του Προέδρου του Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν προσόν του, εἶνε ότι ἀνήκει, όσον ολίγοι, εις τὴν ένεργὸν δικηγορίαν και ως εκ τουτου εἶνε τέλειος γνώστης και των αναγκῶν του Σώματος αλλά και των παρεκκλίσεων, εις ἃς ή δικηγορία εκάστοτε τυχόν περιπίπτει. Μετριοπαθῆς δυσαναλόγως πρὸς τὴν επιστημονικὴν του περιωπὴν και πρὸς τό κοινωνικόν του κύρος επέτυχεν ὥστε δικηγόρων κατακτᾷ φίλους ένῶ κατά κανόνα ο δικηγόρων παρασκευάζει... ἔχθρους. Αν θελήσει να τόν παραλληλίσῃ τις πρὸς τόν αποχωρήσαντα κ. Έσδλιν δέν έχει ή να εἴπη ότι άποτελεῖ τόν ἕτερον Πόλον. Ο πρώτος νομίζει ότι νικᾷ, αποχωρῶν, ο δευτερος ὑποχωρῶν νικᾷ.

Η δοθεῖσα αὐθεντικὴ ἐρμηνεία εις τόν τελευταῖον νόμον περί άνακρίσεως δέν έχει τὴν κατ' ἐξοχὴν σημασίαν της εις τό ότι λύει ε-

Έν μέγα μάθημα πιτακτικῶς ζητήματα, όπερ δέν ἔπρεπε να ὑπάρξουν. Τὴν σημασίαν έχει εις τό ότι ἔδοθη έν μέγα μάθημα εις τοὺς δικαστάς, πρὸς οὓς πολλάκις από των στηλῶν τούτων ἐλέχθη, ότι πρέπει να σκέπτονται και να συναισθάνονται ως σκέπτεται και συναισθάνεται ή Κοινωνία, ής ἐτάχθησαν να θεραπεύουν τά συμφέροντα, όπερ θά κατορθώσουν—και μάλιστα θά πείσουν ότι κατορθώσουν—μόνον άν αἱ ἐνέργειαι και αποφάσεις των εὐρίσκωνται εις έντελῆ πρὸς τάς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις και συναισθήματα ίσοροπίαν. Διότι ἰδοὺ ἐπερχόμεναι βραχδείως αὐθεντικῆς ἐρμηνείας πείθουσαι ότι οἱ δικασταῖ ἐπιμῶνως ἀντιτάσσονται πρὸς γενικὰς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις και συναισθήματα, γενῶσαι δυσπιστίαν ήμισα ἐποικοδομητικὴν του ἔργου της Δικαιοσύνης, ήτις δέν εἶνε Κυρία αλλά θεραπεινῆς της Κοινωνίας. Λέγει δέ και τό Εὐαγγέλιον : «Οὐκ ἐστι δούλος μείζων του Κυρίου αὐτοῦ.»

Ανευ του επιστημονικοῦ εκείνου θορύβου, ὅστις εις πᾶν άλλο μέρος θά προηγεῖτο, ἐλύθησαν νομοθετικῶς διά των νόμων, οὓς έν ἄλλη

Μεγάλα βήματα στήλην παραθέτομεν, μεγάλα προβλήματα, ἄτινα επί μακρόν άπασχολοῦσι τὴν επιστήμην. Τό μέγα ψεῦδος, όπερ επί μακρόν έν γνώσει εκανόνιζε τάς διά συναλλαγματοῦν συναλλαγὰς καταργεῖται, αναγνωρίζεται δέ ως συναλλαγματικὴ και ἐκείνη, δι' ής δέν σκοπεῖται μεταφορὰ χρημάτων από τόπου εις τόπον, οὕτως ὥστε παύει θεωρούμενον ἔγκλημα καθοσιώσεως τό ότι μία συναλλαγματικὴ δέν εἶνε τοιαύτη αν δέν ἐξεδόθη έν Πειραιεῖ διά να πληρωθῇ έν Ἀθήναις! Ἐτέρα καινοτομία, σημαντικωτάτη αὐτή, εἶνε ή ἐπερχομένη διά της ἀφαιρέσεως από του άρθρ. 110 του Έμπ. Νόμου της μέχρι τουδε ισχυούσης διατάξεως, καθ' ήν έν τῇ συναλλαγματικῇ πρέπει να φανερωνεται τό δοθέν αντίτιμον, όπερ σημαίνει ότι διά της καινοτομίας ταύτης κυροῦται νομοθετικῶς ή ἀρχή της άνευ αιτίας ενοχῆς. Επίσης σημαντικὴ εἶνε και ή διά της μεταρρυθμίσεως του άρθρου 729 τῆς Πολιτ. Δικον. ἐπερχομένη καινοτομία, καθ' ήν λύνονται έν ταῖς δίκαις περί συναλλαγματικῶν τά δεσμά του δικαστοῦ και ἐξαρτᾶται πλέον εκ της κρίσεως του να διατάξῃ ή μη άποδείξιν επί διαφορῶν ένστάσεων έν δίκαις εκ συναλλαγματικῶν ή γραμματικῶν εις διατχῆν.

Έν τῷ περί φανερότητος της προεισαγωγικῆς ανακρίσεως άρθρῳ του κ. Γ. Χοιδᾶ, δημοσιευθέντι εις τό προηγούμε-

νον φύλλον μας, ἐξ ἀβλεψίας κατά τὴν διάρθρωσιν, άντι να τεθῇ ή φράσις «διά να μη καταλείπεται τό κοινωνικόν συμφέρον και των ιδιωτῶν ή τύχη εις τάς έντυπώσεις και τὴν μάλλον ή ήτιον **πεφωτισμένην** καὶ τὴν μάλλον ή ήτιον **πεφωτισμένην**» εἶχε τεθῇ με παραηλλαγμένη τὴν έννοιαν μεταβληθείσης της λέξεως «**πεφωτισμένην**» εις «**πεφωτισμένην**», ήν λέξιν βεβαίως δέν ήτο δυνατόν να μεταχειρισθῇ άθροογράφος κατ' ἐξοχὴν εκλέγων και τάς λέξεις και τά νοήματα.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ένεργηθείσης εκλογῆς πρὸς αντικατάστασιν του αποχωρήσαντος Προέδρου του Συλλόγου κ. Κωνστ. Έσδλιν, τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, ἐξελέγη τοιοῦτος ο κ. **Κωνστ. Ρακτιβάν** διά ψήφων 248 επί 329 ψηφοφορησάντων.

Αμα τῇ αναγγελίᾳ του αποτελέσματος ο κ. Ρακτιβάν ἀπήντησε πρὸς τὴν Συνέλευσιν τά εξής :

Εὐχαριστῶ από καρδίας τόν Συλλογον διά τὴν εὐμενῆ γνώμην ήν ὑπερ' ἐμοῦ ἐξεδήλωσε διά της σημερινῆς αὐτοῦ ψήφου. Οὔτε εἶνε άλλως τε τό πρώτον δείγμα, όπερ ἔσχον, των αγαθῶν πρὸς με φρονιμάτων των συναδέλφων μου, πρὸς ἃ ἀληθῆς ἐπίσης εἶνε ότι αἰείποτε προσεπάθησα ν' ἀναποκριθῶ έν τῷ μέτρῳ των δυνάμεόν μου. Καὶ ήδη συναισθάνομαι πληρέστατα τὰς σπουδαιότητας ὑποχρεώσεις, ἃς δημοσίου εἶνε ἐμῆ ή διδομένη μοι νῦν νέα έντολή, ή όσον τιμητικὴ, τόσον και βαρεῖα.

Θέλω πράξῃ πᾶν τό επ' ἐμοῖ ἵνα προσσηκόντως εκπληρώσω τά επιβαλλόμενά μοι καθήκοντα και πέποιθα ότι θέλω ἔχη έν τούτῳ ἀμέριστον τὴν ὑμετέραν συνδρομήν, όπως διά της κοινῆς συνεργασίας εὐδοκώθῃ τό ἔργον του Συλλόγου μας.

Πλὴν ἐπεισοδίου τινός, όπερ ἀνεκίνησεν ο κ. Γεώργ. Φιλάρετος, οὐδέν ἕτερον ἀπησχόλησε τὴν συνέλευσιν εκείνην, ής ή ἐργασία πρὸς εκλογήν μέλους διά τό Ἀνώτατον Πειθαρχικόν Συμβούλιον, εις αντικατάστασιν του αποχωρήσαντος κ. Δημητρ. Τσάτσου, όρίσθη διά τὴν σήμερον. Τό προκλήθην ὑπό του κ. Γ. Φιλάρετου ἐπεισοδίον ήτο ότι ἐζήτησε τόν λόγον πρὸ της ἡμερησίας διατάξεως ἵνα άνακινήσει εις τόν Συλλογον ότι πρότασιν τινὰ ὑποβληθείσαν ὑπ' αὐτοῦ εις τό συμβούλιον του Συλλόγου και ἀφορῶσαν τό ζήτημα αν ή μέλλουσα Έθνοσυνέλευσις πρόπη ή δύναται να εἶνε αναθεωρητικὴ ή συντακτικὴ, ἔκρινε τό συμβούλιον ως μη περιλαμβανομένη μετὰ τῶν ἔργων του Συμβουλίου και ἐπομένως μη συζητητέαν ὑπ' αὐτοῦ. Ο πρόεδρος κ. Ρακτιβάν ήρήθη να δώση τόν λόγον εις τόν κ. Γ. Φιλάρετον προβάλλων τόν Κανονισμόν, οὕτω δέ μετὰ τινὰ διαλογικὴν αλλά ζωηράν πως συζητήσιν ἔληξε τό ἐπεισοδίον, όπερ κατά τοὺς εἰδόμενος πρόκειται να συνεχισθῇ σήμερον.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Επί του ζητήματος όπερ ἔκτακτος ἡμῶν έν Κορίνθῳ συνεργάτης ἀνεκίνησε διά της εις τό παρελθόν φύλλον δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς του, ο έν Ἀθήναις δικηγόρος κ. Κωνσταντ. Α. Παπαπᾶνος, ἀντίθετον ἔχων γνώμην πρὸς τὴν διατυπωθεῖσαν έν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ, παρατηρεῖ διά της κάτωθι ἐπιστολῆς του τά ἐπόμενα :

Ο Νόμος ΓΥΟΕ

Κύριε Συντάκτη. Ην σχέσει πρὸς τὴν ὑπό της «Δικαιοσύνης», έν τῷ από 13 Φεβρουαρίου ε. ἔ. φύλλῳ, δοθεῖσαν λύσιν εις τὴν ἀπορία του έν Κορίνθῳ συνδρομητοῦ αὐτῆς, όσον ἀφορᾷ τὴν ἀνατροπὴν των ἐνώπιον των Εἰρηνοδικείων εκκρεμῶν ὑποθέσεων, ἐπιτρέψατέ μοι να εκθέσω τάς εξῆς σκέψεις : Ο Νόμος ΓΥΟΕ' διά της έν τῷ μοναδικῷ του άρθρῳ διατάξεως, καθήργησε τὰ άρθρα 479—484 της Πολιτικῆς Δικονομίας. Ωμισε προσέτι ότι ή διάταξις αὐτή, ή καταργούσα τά ἄνω άρθρα, δέν εφαρμόζεται επί των εκκρεμῶν δικῶν περί ἀνατροπῆς, αἵτινες οὕτω εξακολουθοῦσι κρινόμεναι κατά τόν παλαιόν

Νόμον. Προφανές είνε ότι ο Νόμος ώρισε την μη αναδρομήν του επί των εκκρεμών τούτων δικών δια να μη προσβάλλη τα κεκτημένα δικαιώματα των επικαλουμένων την ανατροπήν. Ανεγνώρισεν ότι τοιούτων θά ήτο άδικον και το προέλαβεν. Αλλά τον σεβασμόν τούτον τον όποιον ο Νόμος δεκνύει προς τα κεκτημένα δικαιώματα, δέν δυνάμεθα να τον περιορίσωμεν εις μόνα τα επίδικα τοιαύτα. Δέν δυνάμεθα να παραδεχθώμεν ότι το δικαίωμα το όποιον απέκτησεν ο διίδικος να προτείνη την αυτοδικαίως γενομένην ανατροπήν (επί ειρηνοδικείων) ήθέλησεν ο Νόμος να εξαφανίσω μόνον και μόνον διότι τουτό δέν κατέστη δυνατόν να προταθῆ. Δαμβανομένου μάλιστα υπ' όφιν δι, επί των ειρηνοδικείων, ο διάδικος δια να προτείνη την ένστασιν της ανατροπής αναμένει την υπό του αντιδίκου του επανάληψιν της δίκης, θά ήτο άδικοιολόγητος ή σκληρότης του Νόμου στερούντος αυτόν κεκτημένον δικαίωματος δια μόνον τον λόγον ότι ο αντιδίκος του δέν έσκέφθη ένωρίτερον—πρό της εισαγωγής του νέου Νόμου—να εξακολουθήσῃ την δίκην. Ίσως τις εἶπη ότι ο θέλων να προτείνη την ανατροπήν ήδύνατο να καλέσῃ τον αντιδίκον του και να ζητήσῃ να κληρωθῆ ανατετραμμένη ή ένώπιον του ειρηνοδικείου εκκρεμής δίκη. Τουτό όμως είνε μία ως έκ περιοσοῦ ένέργεια πάν άλλο ή υποχρεωτική, ένέργεια την όποιαν δέν επέβαλεν ο Νόμος, όστις άκριβώς προς άπορρηγήν αυτής ώρισεν ότι επί των ειρηνοδικείων ή ανατροπή επέρχεται αυτοδικαίως. Φρονώ μάλιστα εἶνι περαιτέρω ότι αἴτη δέν είνε νόμιμος και διι δια τον λόγον τοῦτον ή κλήσις θά άπορρηθῆ. Προς τί να ζητηθῆ οὔτω ή ανατροπή δίκης, ήτις ήδη ipso jure είνε ανατετραμμένη;

Με την «Δικαιοσύνην» δέν συμφωνώ. Ο νέος Νόμος δέν θίγει τας εκκρεμείς περι ανατροπής δίκας, κατά μείζονα λόγον τας δίκας τας αυτοδικαίως ανατραπείας. Αἴται δέν αναβιοῦσι νῦν.

Κωνστ. Άντ. Παπαπάνος
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

Σ. Δ. Παρ' όλα τα άνω εξακολουθεῖ μη λυόμενον τὸ ἐρώτημα, ὅπερ δι' άλλων λέξεων ἐθέσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Καταργήσας ὁ νέος νόμος τὸν θεσμόν καὶ οὐχὶ τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς, τί κατήργησε; Προφανῆς τὴν τε ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐνστάσιν περὶ ἀνατροπῆς, δὲν ἔπραξε δὲ τοῦτο καὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἐιδικῆς διατάξεως ῥητῶς ὥρισεν ὅτι αἱ ἐκκρεμείς δίκαι—ἡ ἔκφρασις τοῦ νόμου εἶνε δίκαι καὶ οὐχὶ ἀγωγαί—δέν θίγονται ὑπ' αὐτοῦ. Πάν τὸ μὴ ἐκκρεμείς ἄρα κατηργήθη. Ἡ αἰτιολογία δὲ ὅτι ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν δέν ὑπάρχει μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἐξαμήνου ἐκκρεμείς περὶ ἀνατροπῆς, δέν φαίνεται κλονίζουσα σοβαρῶς τὰς ἀνω σκέψεις διότι εἶνε κοινῶς γνωστὸν ὅτι τὸ αὐτοδικαίως σημαίνει κατ' ἐνστάσιν καὶ δι' τοιαύτην, ἥτις μὴ προταθῆσα καλύπτεται. Τὴν ἐνστάσιν ἄρα ταύτην κατήργησεν ὁ νέος νόμος, ὅστις οὔτω δέν προσέβαλε κεκτημένον δικαίωμα, ἀλλὰ ἀπεκώλυσε τὴν τεχνικῶς καλούμενην «εὐχέριταν» (facultas) πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς ἢ ὑπόβλην ἐνστάσεως. Τὸ δλον ἄρα ζήτημα κείται ἐν τῇ συγχύσει τῶν ὄρων jus καὶ facultas.

ΑΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

Μεγίστης ἐπίσης σοβαρότητος εἶνε καὶ ὁ κάτωθι κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 15 Φεβρουαρίου ψηφισθεὶς νόμος.

Ἄρθρον μόνον. Τὸ ἄρθρον 729 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐξῆς.

Εἰς δίκας ἀφορώσας ἀποκλειστικῶς τὴν πληρωμὴν συναλλαγματικῆς ἢ ἐμπορικοῦ ἢ μὴ γραμματίου εἰς διαταγὴν, ἂν δέν συναينوῦν οἱ διάδικοι ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου νὰ διατάξῃ ἀποδείξειν περὶ τῶν μὴ δι' ἐγγράφων ἀποδεικνυομένων γεγονότων, τῶν θεμελιούντων τὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὑπεράσπισιν τοῦ ἐναγομένου. Ὁ περιορισμὸς οὗτος δέν ἰσχύει ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ περὶ μὴ ἐμπορικῆς ιδιότητος ἰσχυρισμοῦ ἐναγομένου ἐναντίον τοῦ ὁποίου ζητεῖται προσωπικὴ κράτησις.

Ἡ δι' ἐγγράφων ἀπόδειξις γίνεται ὑποχρεωτικῶς διὰ προαποδεικτικῆς προσαγωγῆς τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων.

Πᾶσα ἐνστάσις ἢ ἀνταπαίτησις τοῦ ἐναγομένου, μὴ ἀπορριπτομένη ὡς ἀβά-

σιμος ἀλλ' ὡς ἀπαράδεκτος λόγῳ τοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου μὴ ἐφικτοῦ τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς ἐν τῇ προκειμένῃ ἐκτάκτῳ διαδικασίᾳ, φέρεται διὰ κλήσεως, ἰδιαιτέρων συζήτησιν χωρὶς νὰ ἀναβάλληται ἐντεύθεν ἢ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς δίκη καὶ ἡ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐκδιδομένης ἀποφάσεως ἐκτέλεσις. Ἐάν δ' εἶνε πιθανόν ὅτι ὁ νικῶν διάδικος θέλει ἠττηθῆ ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ ἢ ὅτι ἤθελε καταστῆ ἀναξίχρεως, τὸ δικαστήριον διατάσσει, κατ' αἴτησιν τοῦ αντιδίκου του, τὴν κατὰθεσιν ἐγγυήσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 734 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸν ΒΙΓ' νόμον τῆς 11 Ἰουλίου 1892. Δύναται οὐχ ἤττον τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ, ἀντὶ τῆς καταθέσεως ἐγγυήσεως, τὴν, ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκτέλεσεως ὑπαλλήλου καὶ κατὰ τὰς αὐτὰς τῆς καταθέσεως ἐγγυήσεως διατυπώσεις, κατὰθεσιν τοῦ ὄλου ἢ μέρους τοῦ ἐπιδικαζομένου διὰ τῆς ἀποφάσεως ποσοῦ μέχρι τῆς ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ ἐκδύσεως τελεσιδίκου ἀποφάσεως.

Αἱ περὶ πληρωμῆς συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὑποθέσεις

συζητοῦνται κατὰ προτίμησιν ἐκ τοῦ παρόντος νόμου τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ τὴν πάροδον 3 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως, παρατεινομένων λόγῳ ἀποστάσεως, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐν τῷ τῆς κλήσεως δικογράφῳ ὀριζομένης τυχὸν μακροτέρως προθεσμίας.

Ἐφεσις κατὰ τῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὑποθέσεων ἐκδιδομένων προδικαστικῶν καὶ προπαρασκευαστικῶν ἀποφάσεων δέν παρεκωλύει τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς ἐν τῷ πρώτῳ βαθμῷ δίκης.

Μεταφράσεις τῶν εἰς ἀλλοδαπὴν γλῶσσαν συντεταγμένων συναλλαγματικῶν καὶ εἰς διαταγὴν γραμματίων, γενόμεναι ὑπὸ δικηγόρου, δύνανται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἄλλως διατάσσεται μεταφρασις αὐτῶν ὑφ' ἐνὸς μόνον ἐμπειροτέχνου μεταφραστοῦ.

Ἡ διατάξις τοῦ ἐπομένου ἄρθρου ἐφαρμόζεται καὶ ἐν τῇ ἐκ τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐκτάκτῳ διαδικασίᾳ μόνον ἐφόσον δέν ἀντίκειται εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ.

Ο ΝΟΩΝ ΝΟΕΙΤΩ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΔΙΚΑΣΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἄποσπασμα ἐκ τοῦ Κεφαλαίου «Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν δικαστὴν φρονεῖν καὶ πράττειν».

Πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐναυθῶν Πλημμελειοδικῶν ἐν Συμβουλίῳ.

Δήλωσις τοῦ εἰσαγγελεύοντος . . . περὶ ἐξαίρεσέως του ἀπὸ τῆς κάτωθι ἀναφερομένης ὑποθέσεως.

Ἐν . . . τῇ . . .

Κύριοι Δικασταί.

Ὁ κύριος ἀνακριτὴς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . ἐν. ἔτους ἐγγράφου του ἐπέστρεψε τὴν κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. . . ἐ. ἐ. παραγγελίας μου σχηματισθεῖσαν δικογραφίαν. διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ περαιτέρω ἐξακρίβωσις τῶν πραγμάτων διαφεύγει τὴν αὐτοῦ ἀρμοδιότητα, ἔνεκα τῆς συνδεομένης μετ' αὐτῶν εὐθύνης προσώπου δικαστικοῦ ἰδιαζούσης ἀπολαύοντος δικαιοσύνης τοῦ Το εἰρημένον ἐγγράφον οὐ κύριον ἀνακριτοῦ διεβιβάσθη τῇ εἰσαγγελίᾳ τῇ 2α . . . ἀναχωρήσαντος ὁμῶς προσωρινῶς ἐντεύθεν τοῦ εἰσαγγελέως κυρίου . . . τῇ 5ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐστάθη μοι αὐθήμερον [5ῃ . . .] ἐκ τοῦ γραφείου τῆς εἰσαγγελίας ἢ δικογραφία, ὡς εἰσαγγελεύοντι. Οὕτως, ἰδὼν περὶ τίνος ὑποθέσεως πρόκειται καὶ θεωρῶν ἐμαυτὸν ἐξαιρετόν ἀπὸ ταύτης, ἐφ' ὅς ἀμέσως ἐκέθως λόγους, δέν ἐπελήφθη αὐτῆς, ἀλλ' ἐνεχείρισα αὐθωρεῖ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς εἰσαγγελίας τὸν φακέλλον τῶν ἐγγράφων καὶ προσέβην εἰς τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης δηλώσεώς μου.

Τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ὡς θέλετε παρατηρήσῃ ἐν τῇ δικογραφίᾳ, ἐπελήφθη καὶ ἄλλοτε, ὡς εἰσαγγελεύων, κληθεὶς νὰ γνωμοδοτήσω περὶ τῆς προφυλακίσεως τοῦ κατηγορουμένου . . . Τότε λαθὼν ἀφορμὴν νὰ μελετήσω τὴν δικογραφίαν καὶ σχηματίσας τὴν γνώμην ἐκ τῆς μελέτης ταύτης, ὅτι ἡ ποινικὴ ἀγωγή ἄλλην ὁδὸν ἀρμόζει νὰ λάβῃ, διὰ τὸ ἀνακύπτειν συνυπευθύνον ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου . . . τελεσθεῖσι καὶ τὸν . . . (1), ἐγνωμοδότησα ὑπὲρ τῆς κηρύξεως τῆς ἀναρμοδιότητος ἡμῶν καὶ τῆς ἀπολύσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐκείνου, τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ δὲ διαφωνούντος καὶ ζητήματος ἀρμοδιότητος προκειμένου, ὑπέβαλον τὴν διαφοράν εἰς τὸ δικαστικὸν συμβούλιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. . . (10 μηνός . . .) ἐγγράφου προτάσεώς μου, τὸ δὲ συμβούλιον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . βουλευμάτος του ἀπέριψε ταύτην. Ἐπελθούσης δὲ νέας διαφωνίας ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, ἐμοῦ θεωρούντος ἀπολυτέον τὸν κατηγορούμενον, ἄτε ὑπάτιον φαινόμενον ἐπὶ συνεργείᾳ εἰς πλημῆλημα ἢ πλημμελήματα δωροληψίας καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῖς κακούργημασι τῆς ἀπάτης, δι' ἃτινα κατηγόρειτο, εἰσῆχθη καὶ αὐτῆς ἡ ἀποφορά εἰς τὸν Συμβούλιον, ὅπερ διὰ τοῦ . . . βουλευμάτος του ἀπεφάνητο τὸν εἰρημένον κατηγορούμενον φυλακιστέον. Ἐκτοτε παρετήρησα, καὶ ἀφραλῶς ἀντελήφθη, ψυχρότητα ἐκ μέρους τοῦ κ. Χ. πρὸς με, ἥτις ἐξεπληθῶν μέχρι τοσοῦτου, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπηται μοι πλέον, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ ὁ ὀφειλόμενος αὐτῷ χαιρετισμὸς. Διότι καὶ ἐπιμελῶς, ἐξ ἀνασχοπῆς ἐπιβεβλημένης εἰς τὰς σχέσεις μας, ἀπέφυγα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀποφεύγω τὴν μετ' αὐτοῦ συνάντησιν, ἵνα μὴ

εἰς τὰ ὄμματα τρίτων παρίσταται τὸ, ἥκιστα ἐπιποδομητικὸν διὰ τὸ δικαστικὸν σῶμα, θέαμα. . . (1).

Ἀκριβῶς δὲ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, τῆς τραγικτέρας ἐκδηλώσεως τῆς ἀπαρσεκίας τοῦ κ. Χ., ἡς ἔνεκα καὶ ἡ διακοπὴ τῶν ὁλωνῆποτε κοινωνικῶν μεταξὺ μας σχέσεων, δύναται νὰ φωτίσῃ Ὑμᾶς, Κύριοι Δικασταί, ἂν ἡ γρηία τὸ καλέσῃ, ἐξεταζόμενος ὁ κύριος. . . . τῶς. . . διαμένον ἐπὶ ἐναυθῶν. Καὶ με ἐλύπησε μὲν κατ' ἀρχὰς ἡ τοιαύτη στάσις τοῦ κ. Χ., ἢν ἴδαν ἐπιεικῶς περιέβαλον μὲ τὸ ὄνομα τῆς ψυχρότητος, ἀλλὰ καὶ δέν ἔδωκέ μοι ἀφορμὴν νὰ ἀσχοληθῶ περισσώτερον, ἀποδώσαντι αὐτὴν εἰς τὸν, οὐχὶ ἄληθη, λόγον, τὸν εἰς παρομοίας περιστάσεις καταλαμβάνοντα πολλοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες καίτοι δέν ἔχασαν δικαίον τι, ἔχασαν ὅμως τὴν δίκην. Οὕτως προσωμοίαια τὸ φαινόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὁμολογῶ διαρρήδην, ὅτι οὐδὲν πόνηρον συναίσθημα, οὔτε ἀπλῆς ἀντιπαθείας, ἀπεκόμισα διὰ τὸν κ. Χ. Ὁσειλῶν ὅμως νὰ ἐξομολογηθῶ τὴν ὄλην ἀλήθειαν, δέν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω ὅτι ἐντεύθεν ἐπλήθε καὶ τὶς μεταβολὴ εἰς τὰ αἰσθημάτά μου, κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἐν αὐτοῖς δέν ἔχει καμμίαν θέσιν ὁ κ. Χ. ὡς πρόσωπον ἀδιάφορον τελείως καὶ, οἰονεῖ, ἄγνωστον ἐμοὶ οὔτως ἢ οὔτως (2). Οὕτως εἶχον, Κύριοι Δικασταί, τὰ πράγματα μέχρι τῆς 2ας . . . ὅτε περιήλθεν εἰς γνώσιν μου τὸ ἐξῆς. Ὅτι τοῦτέστιν ἡ ἐνέργειά μου ἐκείνη (διὰ τῆς . . . προτάσεώς μου ὡς εἰσαγγελεύοντος κτλ.) ἀπεδόθη εἰς ἔθρον! Οἱ λόγοι οὗτοι ἀνεκονιῶθησάν μοι παρὰ πρόσωπου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἐπίγνωσιν περὶ τῆς ἐννοίας αὐτῶν δέν ἐπιτρέπεται διασταγμός. Καὶ δέν φανερώνω μὲν ἤδη τὸ ὄνομά του, ἐξ ὀφειλομένης αὐτῷ ἀνασχοπῆς, ἀλλ' ἡ ἐμὴ βεβαιώσις ἐναυθα περὶ τοῦ πράγματος, ὄντος τῆς ἰδίας μου ἀντιλήψεως, εἶνε ἀρκούσα, νομίζω, πρὸς διαπίστωσιν αὐτοῦ. Ἐπομένως πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ παρεξηγήσεως τῆς ἐνεργείας μου, ἥτις ἐθεωρήθη οὐχὶ ὡς ἀπόρροια ἐπίσημο ἄμερολήπτου γνώμης καὶ πεποιθήσεως, ἀλλ' ὡς προῖδν ἀτομικῆς ἐμπαθείας, καλυπτομένης σατανικῶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιτελέσεως δημοσίου καθήκοντος.

Ἡ ἔθρα τῷ ὄντι μοι εἶνε ἄγνωστος. Ποτὲ δέν ἐδοκίμασα εὐτυχῶς τὸ συναίσθημα τοῦτο, καὶ ἀδυνατῶ νὰ μυθῶ εἰς ὅ,τι ἂν τυχὸν ἀπεργάζηται ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. Μόνον ἐκ τῆς μελέτης τῶν δραμάτων καὶ ἐκ τῆς κοινωνικῆς καὶ δικαστικῆς μου πείρας γινώσκω τί λέγεται καὶ τί εἶνε ἔθρα, ὡς τι φαινόμενον ἀντικειμενικόν. Ἰδιαίτερος δὲ πρὸς τὸν Χ διεκείμην ἀσίποτα καὶ ἀδιαλείπτως, — μέχρις ὅτου διεγράψῃ ἐν ἐμοὶ ὡς προσίρηται, — καὶ λίαν συμπαθῶς. Πράγματι, πρὸ τιμῶν μηνῶν, μεταξὺ μας συνέβη ἐπεισοδίον τι, ἐξ ὑπαιτιότητος ἐμῆς. Ἀλλὰ τοῦτο ὑπῆρξεν ἐντελῶς ἀνώδυνον, καὶ, ἂν ἐπὶ στιγμὴν ἐσκάισε τὰς

(1) Τὸ ἐλλείπον ἀφορᾷ τὴν παράλειψιν τοῦ χαιρετισμοῦ μεταξὺ προσώπων, ὧν αἱ ιδιότητες αἱ δικαστικαὶ ἀναφέρονται εἰς τὸ πρωτόγραφον.

(2) Σημ. Πρόσθεσις καὶ ἀνάξιον ἐκτιμῆσεως, μεθ' ὅσα ἐναντίον του ἐπιληροφορήθη ἐκ τῆς δικογραφίας ἐκείνης.

ἀγαθὰς σχέσεις μας, τὰς ἐσκάισε μόνον εἰς τὰ ὄμματα τρίτων. Καὶ ταύτην δὲ τὴν ἐντύπωσιν ἐξήλειψα, τότε δι' εἰλικρινεστάτης ἐπιστολῆς ἡς τινος τὸ σκεῖδιον, ἐδρακόμενον μεταξὺ τῶν ἐγγράφων μου, ἔχω εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Δικαστηρίου ἂν χραισθήσῃ. Καὶ οὐδὲν ἀπέμεινε, οὔτε ὑπῆρξε κἂν τι πικρίας ἐξ ἐκείνης τῆς περιστάσεως. Ἀπειναντίας δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι ἔκτοτε αἱ σχέσεις μας, τοῦλάχιστον ἐκ μέρους μου, ὑπῆρξαν, ἔως ὅτου διεκόπησαν ἐσχάτως, καὶ ἐγκαρδιώτεραι. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι τὸ ἐπεισοδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὡς μὴ λαθὼν γῶραν ὑπελάμβανον ἀναφορικῶς μετὰ τὸν κ. Χ. ἐχρησίμευσεν ὡς βῆσις ἵνα τεθῆ ἐν ὑπόπτῳ ἡ ἐμὴ εἰσαγγελικὴ ἐνέργεια, δι' ἧς ἐθίγητο τὸ πρόσωπόν του.

Ὁσειλῶν, Κύριοι Δικασταί, ὄχι νὰ ἀπολογηθῶ, ἀλλὰ νὰ διαμυρτυρωθῶ κατὰ τῆς, ὅσον ἀνυποστάτου, τῶσόν καὶ ἀδίκου αἰτιώσεως, ἥτις καὶ με ἀναγκάζει νὰ ζητήσω ἤδη τὴν ἐξαίρεσιν μου. Διότι οἷαν δήποτε μὲν ἄλλην ἐπίκρισιν θά ἤκουον ἀδιαφόρως καὶ ψυχρῶς. Τὸ ἔργον μου, ὡς ἔργον δημοσίου λειτουργοῦ, κατ' ἀνάγκην ὑπόκειται εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν παντός. Ἐγὼ δέ, ὡς πρόσωπον ἐνασκῶν δημοσίῳν λειτουργήματι, γνωρίζω ὅτι τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ τὸ ἐνασκῶ μετὰ σταθερότητος, καὶ ἐπομένως σύννοια τὰς παντοίας κρίσεις, ἂν τε εὐμενεῖς, ἂν τε δυσμενεῖς ὡσι, νὰ ἀντιπαρέρχωμαι, προσληθόμενος εἰς τὰ χρέη μου. Ἀλλὰ τὴν ἀνωτέρω ἐπίκρισιν δέν μοι ἐπιτρέπεται νὰ παρίδω ἄτε θίγουσαν τὴν πρώτην τῶν δικαστικῶν ἀρετῶν, τὸ ἀπροσωπόληπτον τούτέστιν, ἄνευ τοῦ ὁποίου ὁ δικαστικὸς λειτουργὸς παύει ὦν τοιούτος, γινόμενος ἀπλῶς ὄργανον χαμαίζηλον τῶν ἰδίων ἢ ἄλλων οἰωνῶν δήποτε πλαγίων βλέψεων καὶ φρονημάτων.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Ἄριθ. 32.

Ἄποδεικτικόν.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν πρώτην (21) τοῦ μηνός Ἀπριλίου τοῦ 1909 ἐνεακοστοῦ ἐνάτου ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Σπύρος Στ. Κανελλόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ Χ. Χ. Χρυσανθακοπούλου καὶ Γ. Χ. Χρυσανθακοπούλου, πληρεξ. δικηγόρου τῆς ἐν Ἀθήναις ἐδρευούσης ὁμορρυθμοῦ ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κ. Χρηστόπουλος καὶ Σία», ὡς ἐκδογέως τῶν δικαιωμάτων τῆς διαλυθείσης ἐταιρίας Χρηστόπουλος καὶ Κάλαιης, ἐκπροσωπομένης ὑπὸ τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Βασίλ. Βερδέμπελη κατοικοῦ Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν ἐναυθα κατοικοεδρεύοντα κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, διὰ τὸν Σπυρ. Σιδέρην, κάτοικον Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, τὴν ἀπὸ 20 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἀγωγὴν, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἧς καὶ μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν παντός ἐν γένει δικαιομάτος τῆς, καλούσιν τὸν ἐναγομένον εἰς συζήτησιν αὐτῆς ἐμπροθέσμως καὶ ἐξαίτεται. Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή τῆς. Νὰ ὑποχρεωθῆ ὁ ἐναγομένος νὰ πληρώσῃ αὐτὴν διὰ τὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀγωγῆς ἀναφερομένην αἰτίαν ὄρ. χιλίας δικασίας ἐννενηκόντα δύο καὶ 30 ο/ο (ἀριθ. 1292,30) ἐντόκως 9 ο/ο ἐτησίως ἀπὸ σήμερον ἄχρις ἐξοφλήσεως. Ν' ἀπαγγελθῆ κατὰ τὸ ἐναγομένου προσωπικῆ κράτησις πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποσάσεως, ἥτις νὰ κηρωθῆ προσωρινῶς ἐκτελεστή, καὶ νὰ καταδικασθῆ εἰς πάντα τὰ ἔξοδα καὶ τέλη καὶ εἰς ἐνδείξιν.

Ὁ λαβὼν εἰσαγγελεύς Ὁ κλητῆρ
Α. Σπυλιάδης Σ. Κανελλόπουλος

Ἄριθ. 10880.

Ἄποδεικτικόν.

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην ἕκτην (16) τοῦ μηνός Φεβρουαρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐνεακοστοῦ δεκατοῦ ἔτους (1910) ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 4π. μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος κλητῆρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γρ. Ζυγοῦρης τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ Π. Παναγιωτοπούλου δικηγόρου πληρεξουσίου τοῦ Δημητρίου Μπαβῆ κατοικοῦ Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Νικόλαον Στρατᾶν κατόικον τῶς Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν ἀπευθυνομένην ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου 1910 ἀγωγὴν ἐξώσεως κατὰ τοῦ Ν. Στρατᾶτος μετὰ τῆς παρὰ πόδας ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. πράξεως τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δι' ἧς ὀρίζει δικάσιμον τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τὴν 25ην Φεβρουαρίου 1910 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10π. μ. ἵνα συζητηθῆ ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου καὶ ἐν τῷ δικαστικῷ καταστήματι ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ κοινοποιηθῆ αὐτῇ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν. Καλεῖ δ' αὐτὴν πρὸς συζήτησιν τῆς ἀπὸ 12 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἀγωγῆς του ὅτε καὶ ὅπου ὀρίζει ὁ κ. Πρόεδρος, ἥτοι τὴν 25ην Φεβρουαρίου 1910 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 10π. μ.

Καὶ εἰς ἐνδείξιν.
Ὁ λαβὼν εἰσαγγελεύς Ὁ δικ. κλητῆρ
Α. Σπυλιάδης Γρ. Ζυγοῦρης